

‘Η πολιτική μάχη στὰ ΑΕΙ δέν εἶναι παρά ὄχη τῆς ὅλης πολιτικῆς διαμάχης

ΤΑ ΑΝΩΤΑΤΑ Ἑκπαιδευτικά Ἰδρύματα (Α.Ε.Ι.) βρίσκονται σέ κρίση. Στὸ Ἑθνικὸ Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο οἱ φοιτητὲς ἀπέχουν ἀπὸ τὰ μαθήματα. Τὸ ἴδιο στὴν Πάντειο. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ Πανεπιστήμιο Πατρῶν. Ἡ ἀπεργία τοῦ ἐπιστημονικοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ (βοηθοὶ - ἐπιμελητὲς) ποὺ ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὶς 20 τοῦ Φλεβάρη συνεχίζεται χωρὶς νὰ διαφαίνεται πιθανότητα τερματισμοῦ τῆς. Ἡ ΕΦΕΕ πραγματοποιεῖ τριήμερη ἀποχή ὅλων τῶν φοιτητῶν μὲ σκοπὸ τὴν ἀγωνιστικὴ τους κινητοποίηση γιὰ τὸν ἐκδημοκρατισμὸ τοῦ πανεπιστημιακοῦ θεσμοῦ. **ΑΦΟΡΜΗ** γιὰ τὴν κινητοποίηση τῶν σπουδαστῶν ἀπετέλεσε τὸ ἐξεταστικὸ σύστημα. Ἡ ἐντατικοποίηση τῶν σπουδῶν, ποὺ ἐπιδιώκεται ἀπὸ τὶς διοικήσεις τῶν Α.Ε.Ι. μὲ ἐπιχείρημα τὴν κατοχύρωση μιᾶς ψηλότερης στάθμης σπουδῶν, ἐρίσκει τοὺς φοιτη-

τὲς ἀντίθετους. Αἰτήματα τῶν βοηθῶν καὶ ἐπιμελητῶν, ποὺ ἀπεργοῦν, εἶναι ἡ μονιμοποίησή τους καὶ ἡ δημιουργία ἐνιαίου φορέα διδασκόντων, μὲ ταυτόχρονη κατάργηση τοῦ ἀναχρονιστικοῦ θεσμοῦ τῆς ἑδρας. Τὰ αἰτήματα αὐτά, ἐὰν τὰ κρίνουμε αὐτὰ καθ’ ἑαυτά, ἀφοροῦν εἰδικὰ προβλήματα. Θὰ μπορούσε κανεὶς γι’ αὐτὸ νὰ πιστέψει ὅτι ἡ πανεπιστημιακὴ ἀναταραχὴ μπορεῖ εὐκολὰ νὰ ξεπεραστεῖ μὲ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη τροποποίηση τῆς νομοθεσίας ποὺ ἰσχύει. Ἡ ἀναταραχὴ δὲν ἀφορᾷ τὸν πανεπιστημιακὸ θεσμὸ στὸ σύνολό του. Μάλιστα μιὰ πρόχειρη ἐξέταση τῶν αἰτημάτων, χωρὶς συνάρτηση μὲ τὸν τρόπο λειτουργίας τοῦ πανεπιστημίου, θὰ ἔφτανε ἰσως καὶ στὸ συμπέρασμα, ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ αἰτήματα εἶναι ὑπερβολικά. Ἡ ἀρνήση τῶν φοιτητῶν στὴν ἐντατικοποίηση μοιάζει π.χ. παράλογη ἀφοῦ σκοπὸς τῆς

ἐντατικοποίησης εἶναι ἡ ἀνύψωση τῆς στάθμης τῶν γνώσεων καὶ ἱκανότητων τους.

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεκινᾷ ἡ ἀναταραχὴ εἶναι πολὺ ἐκθύτερα ἀπ’ ὅ,τι φαίνεται. Τὰ αἰτήματα φέρνουν στὸ φῶς μόνον τὶς ἀφορμὲς καὶ ὄχι τὶς αἰτίες τῆς κρίσης. Οἱ αἰτίες ἔχουν ρίζες στὸν τρόπο ποὺ εἶναι χτισμένο τὸ ἐκπαιδευτικὸ μας σύστημα, στὴ συγκεκριμένη λειτουργία ποὺ ἐκπληροῦν τὰ Α.Ε.Ι. στὴ σημερινὴ ἐλληνικὴ κοινωνία, στὰ ἀδιέξοδα καὶ στὴν ἀσυναρτησία τῆς κοινωνίας μας. Ὁ πανεπιστημιακὸς θεσμὸς ἔχει μείνει λίγο ὡς πολὺ ἀναλλοίωτος ἐδῶ καὶ 40 χρόνια. Ὁ ἐργασιομὸς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ἀθῆνας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ κείμενο γιὰ τὴ λειτουργία τῶν Α.Ε.Ι. ἔχει δημοσιευτεῖ πρὶν ἀπὸ τὸν παγκόσμιον πόλεμο.

ΑΠΟ ΤΟΤΕ, ὅμως, ἔχουν πραγματοποιηθεῖ σημαντικὲς ἀλλαγές στὶς κοινωνικὲς δομές, στὶς ἀντιλήψεις, στὴ λειτουργία ποὺ ἐκπληροῦν τὰ Α.Ε.Ι. Τὸ πανεπιστήμιο δὲν εἶναι μόνον χώρος ἐκπαίδευσης μιᾶς προνομιούχου μειονότητας, ποὺ καλεῖται νὰ ἀναλάβει τὶς ἡγετικές θέσεις τῶν γονιῶν τους. Τὰ Α.Ε.Ι. δὲν διαμορφώνουν πιά μόνον τὸν περιορισμένο ἀριθμὸ τεχνοκρατῶν, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος, γιὰ τὴ λειτουργία τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς διοίκησης. Τὴν ἀπόσταση τοῦ πανεπιστημιακοῦ θεσμοῦ ἀπὸ τὴ σημερινὴ κοινωνικὴ πραγματικότητα μποροῦμε νὰ συζητηθοῦμε ἀν ἀναλογιστοῦμε, ὅτι ὁ θεσμὸς ἔχει μείνει ὁ ἴδιος παρ’ ὅλο τὸν ἐμφύλιον πόλεμο, τὴ δικτατορία, τὴ μεταπολίτευση.

ΕΧΕΙ μείνει ὁ ἴδιος ἂν καὶ στὸν ἐμφύλιον πόλεμο ὑπῆρξε πρόμαχος τοῦ πνευματικοῦ σκοταδισμού, ἂν καὶ τὰ ἡγετικά του στελέχη προσέφεραν στὴ δικτατορία καὶ τὸ ἐλληνοχριστιανικὸ ἰδεολογικὸ ἐπὶ χρίσμα καὶ τὴν ἠθικὴ καὶ πρακτικὴ τους συμπαράσταση, ἂν καὶ ἡ μεταπολίτευση συνοδεύτηκε ἀπὸ τὴν πανελλήνιαν κραυγὴ γιὰ κάθαρση καὶ ἀπομάκρυνση τῶν συνεργατῶν τῆς χούντας.

Τὸ πανεπιστήμιο ποὺ ὑπῆρξε τὸ κύριο πνευματικὸ στήριγμα τῆς συντήρησης καὶ τοῦ αὐταρχισμοῦ στὸν τόπο εἶναι φυσικὸ

δὼν ὁδηγεῖ σὲ ἐντατικοποίηση τῆς πολλὰς φορὲς ἀνῶφελος ἀπασχόλησης καὶ ὄχι σὲ ἀνύψωση τοῦ ἐπιπέδου σπουδῶν. Τὰ Α.Ε.Ι. δὲν διαθέτουν πολλὰς φορὲς τὶς αἰθουσες, τὰ εργαστήρια, τὶς βιβλιοθῆκες, τὸ προσωπικὸ ποὺ θὰ καθοδηγήσει τὸ φοιτητὴ. Ἡ ἐντατικοποίηση τῶν σπουδῶν κάτω ἀπὸ τὶς συνθήκες αὐτὲς μπορεῖ νὰ σημαίνει πρόσθετες ἀπαιτήσεις στὶς ἐξετάσεις χωρὶς ἀνάλογη προσφορά στὸ φοιτητὴ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τὶς ἀπαιτήσεις αὐτές.

**Τοῦ καθηγητῆ —
ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ**

πτικῇ, ἀλλὰ μὲ γνώμονα τὴν ἱκανοποίηση μεμονωμένων συμφερόντων, τὴν ἐκτόνωση, τὴν προνομιακὴ μεταχείριση εἰδικῶν κατηγοριῶν γενικὰ τὸ βραχυπρόθεσμο συμφέρον γιὰ τὴ διατήρηση μιᾶς πολιτικῆς παρά-

σεις. Κάτω ἀπὸ τὶς συνθήκες αὐτὲς κάθε προσπάθεια γιὰ μιὰ ἐκκαθάριση τῆς κατάστασης, ποὺ δὲ συνδυάζεται μὲ μέτρα γιὰ νὰ ἀρθοῦν οἱ αἰτίες ποὺ ὁδήγησαν σ’ αὐτή, δηλαδὴ μὲ μακροπρόθεσμο προγραμματισμὸ, χάνει τὴν ἠθικὴ δικαιολόγησή της. Στὶς διαμαρτυρίες τῶν ὁσων θίγονται δὲν ὑπάρχει πειστικὸς ἀντίλογος.

ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΣΗ τῆς κρίσης ἐπιτείνει τὸ γεγονός, ὅτι τὸ πτυχὶ ἀκόμη καὶ στὸ Πολυτεχνεῖο δὲν ἐξασφαλίζει σήμερα τὴν ἐπαγγελ-

ση στὴ διάρκεια τῶν σπουδῶν του. Τὴν πίεση τὴν ἀντιλαμβάνεται ὄχι σὰν προσπάθεια ἀνύψωσης τοῦ ἐπιπέδου του ἀλλὰ σὰν προσπάθεια ἀποσυμφόρησης καὶ ἀπομάκρυνσής του ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο.

Μονιμοποίηση

ΤΕΛΟΣ ἀκόμη καὶ τὸ αἶτημα τῆς μονιμοποίησης τοῦ ἐπιστημονικοῦ διδακτικοῦ προ-